

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cvrsvs Philosophicvs

Arriaga, Rodrigo de

Antverpiæ, 1632

Sect. VII. De subsistentiâ Materiæ primæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95614)

naturalis in se quoad modum, quod tamen paulò antè à te negatum erat. Respondeo tamen, negando consequentiam; quia (vt ibi dixi) ignis non pendet propriè à posteriori à calefactione extrinsecà, sed à propriis tantùm passionibus: Deus autem quòdo vult aliquid creare, non tenetur tunc velle nisi dare tali rei ea, à quibus illa pendet à posteriori & à priori; de ceteris autem quæ consequuntur, ex aliis circumstantiis, non tenetur tunc decernere. Si verò tu contendas, etiam ignem pendere à posteriori à calefactione, tunc dicas, etiam miraculosè ignem conseruari quando stupam non comburit.

Dices Secundo: Deus priùs naturà decernit ea quæ sunt priora, & posterius ea quæ posteriora; ergo priùs naturà decernit creare materiam, quam decernat illi dare formam; ergo si, postea illà priori voluntate, quæ in se naturalis est, de creandà materià, postea pro posteriori naturà non haberet voluntatem dandi formam, tunc materia produceretur sine formà, & non esset supernaturalis ea volitio creandi materiam, sic verò nolitio illi dandi formam; & consequenter non esset miraculosa materiæ conseruatio, sed negatio formæ in illà.

Propter hoc argumentum inclinaueram olim in contrariam sententiam. Nunc verò re meliùs perpensà, modus dicendi quem suprà defendi, magis placet, & ad hoc argumentum positum respondeo, aliqua esse ita priora naturà, vt simul necessariò naturaliter petant ea quæ sunt posteriora, quia ab eis pendet à posteriori, tamquam à necessario complemento & fine ad quem per se ordinantur: & in his dico, Deum eo priori, quo decernit per actum naturalem talem rem producere, decernere etiam illi dare suum complementum, quia voluntas naturalis debet esse de creandà re cum eis quibus naturaliter indiget, vt per se videtur notum. Vnde non potest Deus pro eo priori præcindere à voluntate, saltem indeterminatà, dandi materiæ aliquam formam. Quòd si præcindat, tam eo ipso ea voluntas erit supernaturalis, quia præcindit à naturali complemento debito.

Alia verò ita esse posteriora respectu alterius, vt non sint illi debita, aut de complemento illius, sed purè secundariò ab illà consecuta; & in his, fateor, Deus priùs naturà determinat creare rem illam, quam decernat illi dare ea quæ posterius naturà tali rei hoc modo conueniunt. Forma autem substantialis, saltem sub disunctione hac, vel illà, est necessarium complementum materiæ, & idèò saltem debet in confuso esse volita in voluntate creandi materiam, si voluntas hæc naturalis sit. Vnde constat, quòd cumque sine formà conseruatur, creationem materiæ ortam esse à voluntate Dei in se præternaturali, & consequenter ab eà denominari eam conseruationem supernaturalem quoad modum. Quòd si contingeret, vt cum Deus decreuisset creare materiam, præcindendo à voluntate de formà illi dandà, postea daret illi formam, adhuc tunc ea creatio materiæ esset supernaturalis quoad modum, non quia ad extra esset aliquid supernaturale in eà productum, sed quia productio materiæ ortum traxit ex voluntate præternaturali & indebita, quam suprà satis explicauit.

SECTIO VII.

De Subsistentià Materiæ primæ.

QVID sit Subsistentia, de quâ in præfenti, per-
tinet ad Metaphysicam, vbi fusè de hac re
disputabo. Quia verò decidere, an materia prima
habeat Subsistentià, & rursus an vnâ sibi prop-
riam, distinctam ab eâ quæ formæ tribuitur, an
verò vnica in vtraque præcisè ponenda sit, pen-
det omnino ab explicatione effectus formalis, id-
è etiam hoc reicio ad Metaphysicam, etsi ex
parte ad Physicam hucque spectare videretur.
Ne tamen ieiunus omnino abcedas, has accipe
Conclusiones è dicendis ibi extractas.

PRIMA CONCLUSIO. Subsistentia est quædam
entitas substantialis, à materià, formà & vnione
à parte rei distincta. Eam nouimus ex mysteriis
Fidei Trinitatis & Incarnationis, & ex hoc vlti-
mo Subsistentiæ realem distinctionem nouimus,
è quòd in Christo Domino non manserit Subsistentia
seu personalitas creata, manentibus formà
& materià vnitis; ergo ea Subsistentia erat separa-
bilis, ergo distincta realiter: quæ enim realiter
separari possunt, realiter distinguuntur.

SECUNDA CONCLUSIO. Explicare quid præ-
stet, aut quem effectum formalem communice-
t, est difficilimum, è quòd ratione naturali nihil
de Subsistentià nouimus, ex Fide verò illam qui-
dem dari (vt paulò antè diximus) benè inferi-
mus: quem autem effectum formalem communi-
cetur, nec Fides docet, nec ex Fidei principiis in-
dagari potest. Vnde ostendam suo loco, hallucinari
eos, qui illam vel ad operandum, vel ad non
dependendum à subiecto, requirunt. Idèò con-
cludam, dicendum eam esse quædam formam
substantialiter perfectiorem & completam natu-
ram, sicut albedo perficit accidentaliter subie-
ctum, neque amplius à nobis eum effectum posse
explicari. Hinc sit

TERTIA CONCLUSIO. Etsi non videatur repugnare,
vt in qualibet parte essentiali compositi
sit distincta Subsistentia, quia tamen nulla est hu-
ius multiplicationis necessitas, consequenter ad
ea, quæ de vnione suprà, & in aliis materiis infra,
dicturi sumus, vnica tantùm de facto ponitur
Subsistentia, materiam & formam indiuisibiliter
perfectiorem, & ab eis recepta, & materialiter causa-
ta, sicut suprà de vnione dictum est.

SECTIO VIII.

De proprietatibus Materiæ primæ.

NON agimus de proprietatibus materiæ com-
muniibus aliis rebus, scilicet de vbiicatione,
duratione, &c. sed de his quæ sunt magis propriæ
materiæ, inter quas

Prima sit, esse Ingenerabilem & incorruptibilem,
de quâ egimus suprà Sectione 2.

Sed obieciens: Si materia prima esset incorruptibilis,
ab illà denominaretur totum compositum incorruptibile,
sicut denominatur corporeum & materiale; sed non denominatur incorruptibile,
ergo materia non est incorruptibilis. Respondeo,
negando primam sequelam, quia prædicata negatiua
non possunt affirmari, nisi vtrique parti conueniant,